

Schoffelen

Clubblad voor en door leden van vtv Streven naar Verbetering

Na het dubbeldikke zomernummer voelt deze Schoffelen wel erg dun aan. De redactie had natuurlijk een dikker nummer willen maken maar dat laat de begroting helaas niet toe. Gelukkig kunnen we wel al onze vaste rubrieken in deze uitgave kwijt. Talea is toegevoegd als redactielid en daar zijn we erg blij mee.

Na het verschijnen van het dubbeldikke zomernummer, in een nieuw jasje, hebben we heel veel reacties van tuinders gehad. De complimenten volgden elkaar in rap tempo op. Ondanks dat er best wel wat foutjes in stonden. Bij sommige artikelen was een gedeelte van de tekst weggevalen en er zaten wat schoonheidsfoutjes in maar dat stoorde niemand. Dat de zonnebloemwedstrijd al gesloten was, werd als zeer teleurstellend ervaren door de laatbloeiers. Immers hun zonnebloem was vele malen hoger dan die van de winnaar. Volgend jaar een nieuwe kans en we gaan dan wat later meten.

Op de ingezonden brief van de heer Bakkers hebben we als redactie ook het nodige commentaar gehad. Jammer genoeg heeft niemand een schriftelijke reactie gegeven. Het lijkt ons als redactie zo interessant om via ingezonden brieven een goede discussie te krijgen over tuinieren. De discussie over groene versus zwarte aarde tuinen speelt ook op andere complexen. Tijdens het gluren bij de burens merken we dat op het ene complex de discussie nog moet beginnen terwijl op een ander complex de discussie al gevoerd is.

Voor dit nummer zijn we gaan gluren bij vtv Blijdorp. Tijdens het bezoek hebben we vele leuke ideeën op gedaan waar we als redactie en vereniging mee aan de slag kunnen. De gouden schoffel is weer uitgereikt. Aan wie? Dat lees je halverwege het blad. Een tuinder die zelf al ruim 30 jaar op SNV zit verteld in de rubriek Vroegûr onder andere over zijn herinneringen als kind op de tuin van zijn ouders. Heel leuk zijn dan ook de bijbehorende foto's uit die tijd. Talea worstelt zich weer door tuinboeken om maar wat wijzer te worden over tuinieren.

Op SNV is het de laatste tijd erg stil. De herfst heeft zijn intrede gedaan en alles ziet erg prachtig gekleurd uit, zeker als de zon ook schijnt. Helaas heeft het afgelopen tijd ook veel geregend en dat is in de tuinen ook goed terug te zien aan al het onkruid wat uit de grond schiet.

Namens de redactie wens ik iedereen, misschien wel erg vroeg, een fijne feestmaand toe en een goed Nieuwjaar. Tot ziens in 2011.

Ellen Kruyswijk

Gluren bij de Buren: vtv Blijdorp

Door: Ellen en Jane

Op weg naar vtv Blijdorp rijden we langs nogal wat tuincomplexen en de verleiding is groot om een kijkje op al die complexen te gaan nemen. We rijden toch maar door en stoppen even later bij vtv Blijdorp. We hebben een afspraak met Birgit, de secretaris van vtv Blijdorp. Hoewel het een drukke zaterdag is op vtv Blijdorp – vanmorgen nog een ledenvergadering gehad – heeft zij tijd voor ons vrij gemaakt. We wisselen clubbladen uit en tot ons grote genoegen lijken onze clubbladen op elkaar. Ook op Blijdorp is een actieve redactie aan het werk en ook in De Groene Blijdorper, zoals het clubblad heet, is veel informatie over de tuinen en tuinders terug te vinden. Enthousiast bladerend door elkaars clubbladen besluiten we ter plekke informatie van elkaar over te nemen en onder de leus ‘beter goed gepikt dan slecht verzonnen’ zegt Birgit ons dat zij De Gouden Schoffel wel erg leuk vindt voor hun clubblad. Dat komt vast helemaal goed want ook op vtv Blijdorp zijn veel actieve tuinders te vinden. Op de website www.vtvblijdorp.nl (bij Nieuws) kun je een pdf-versie van de Groene Blijdorper vinden.

Birgit is sinds 3 jaar bestuurslid op Blijdorp. Na een informatieve ronde langs een aantal volkstuincomplexen, koos zij 6 jaar geleden voor een tuin op dit complex vanwege de uitstraling en het specifieke karakter. Blijdorp straalt een rust uit die je niet op veel volkstuincomplexen vindt. Het is een oud complex en er staan dan ook veel oude bomen. Vooral de vele sequoia's met hun prachtige verweerde stammen geven de brede lanen een soort van sjeke uitstraling. Hoewel zij destijds ook viel voor dit complex omdat er geen stroomvoorzieningen is, is momenteel de discussie over wel of geen stroom volop gaande. Op dit moment onderzoekt de stroomcommissie naar de mogelijkheden en de kosten. Ellen en ik vertellen haar over de door ons bezochte complexen die wel elektriciteit naar alle huisjes hebben en hoe deze verenigingen zich hebben kunnen beschermen tegen de geluidsvervuiling van bulderende radio's en elektrisch gereedschap. Het kan dus heel goed samengaan mits men daartoe bereid is.

Vorig jaar vierden de leden het 75-jarig jubileum van vtv Blijdorp. Om dit jubileum een blijvende herinnering te geven werd in eigen beheer een boekje uitgegeven waar de geschiedenis van vtv Blijdorp in beeld en verhalen is na te lezen. Een vreselijk leuk boek waarin de verschillende tijdsbeelden van het volkstuinleven treffend zijn neergezet. In dit boek lezen we ook over het ontstaan van vtv Streven naar Verbetering. Voordat Blijdorp en SNV 2 verschillende verenigingen waren, tuinierde men gezamenlijk aan kaveltjes grond aan de Abraham van Stolkweg. Hoe en waarom men destijds uit elkaar ging is allemaal terug te vinden in het jubileumboek. Ben je nieuwsgierig geworden? Het boekje is nog te bestellen. Stuur een mail aan bestuur@vtvblijdorp.nl. De kosten zijn 7,50 + 2,20 porto. Je zult er geen spijt van hebben.

Vtv Blijdorp bestaat uit 170 tuinen. Onlangs nog moest de vereniging 24 tuinen inleveren voor het nabij aan te leggen Park Zestienhoven om ruimte te bieden aan dure villa's in het prestigieuze park. Voor je het weet ben je als complex weggetekend om ruimte te bieden aan woningbouw, golfterreinen, spoorwegen of wat dan ook. Het is geen geheim dat de gemeente al die tuincomplexen zo midden in de stad maar niks vindt. Volgens ons gemeentebestuur horen tuincomplexen aan de rand van de stad, wat zou betekenen dat we allemaal een eind zouden moeten

reizen om aan die rand te komen. Gemeentegrenzen zijn behoorlijk opgeschoven in de afgelopen decennia.

Je hebt niet zomaar een tuin op Blijdorp. Als je niet bereid bent om je als vrijwilliger in te zetten voor het algemeen verenigingsbelang, dan zit je er niet op je plek. Van ieder tuinlid wordt verwacht dat zij hun steentjes bijdragen om de vereniging te laten draaien. Zonder vrijwilligers geen vereniging en zonder vereniging geen tuinen. Klinkt simpel maar zo simpel is het wel. Ook is men op vtv Blijdorp gesteld op tuinders die willen tuinieren. De uitstraling van het complex, welke zo belangrijk is voor de Blijdorpers, komt niet aangewaaid; daar moet voor gewerkt worden. Het algemeen aanzicht van de tuinen is dan ook van belang. Een tuincommissie is belast met het toezicht om dat algemeen aanzicht in goede banen te leiden. Onlangs is men op Blijdorp met een nieuwe waarderingsformule gestart, waar elke tuin wordt beoordeeld op een lijst van punten. Dat houdt niet op bij heggen en hekjes. Er wordt ook op toegezien dat een tuin niet vol ligt met rommel en dat men de staat van huisje, kas en tuin op peil houdt. Op Blijdorp houdt men van efficiëntie en dat zien wij terug in de beoordelingslijsten van de tuincommissie. We spreken met Birgit af dat we een voorbeeld-lijst krijgen om die eens aan onze tuincommissie voor te leggen.

Volgens Birgit is de discussie tussen het traditionele volkstuintuinen en het 'nieuwe' tuinieren hier al achter de rug. Dat zien we goed terug als we een wandeling maken over het complex. Op Blijdorp heeft men de 'diversiteits-kloof' kunnen overbruggen door vooral veel samen te doen. Door samen te werken krijgt men vaak meer waardering voor die ander en die andere manier van tuinieren. Er is op Blijdorp veel diversiteit aan tuinen. Van uiterst traditioneel jaren 50 tot helemaal hip ecologisch. We wandelen langs een prachtig aangelegde Zen tuin – compleet met aangeharkt hart van de tuin omzoomd door oosterse beelden. Even later staan we voor wat misschien wel het meest gefotografeerde volkstuinthuisje van Rotterdam is. De huidige eigenaar Roelof is in de tuin bezig en nodigt ons uit om de tuin op te komen om het huisje beter te kunnen bekijken. Roelof vertelt ons dat hij anderhalf jaar geleden dit huisje heeft gekocht nadat het te koop kwam te staan. Het ontwerp spreekt hem erg aan omdat de architect er goed in geslaagd is om het huisje onderdeel te laten zijn van de omgeving. Roelof laat ons zien dat het huisje qua oppervlakte niet eens zo groot is, maar dat de ontwerper allerlei handige foefjes heeft gebruikt zodat er optimaal gebruik wordt gemaakt van de ruimte. Zelfs in het huisje heb je het gevoel dat je buiten bent.

Als we even later weer over de paden wandelen, komen we Barbara tegen. Als we haar vertellen dat we foto's aan het maken zijn voor Schoffelen wil zij ons graag rondleiden over het complex. Zij leidt ons langs bijzondere tuinhuisjes en stelt ons voor aan een aantal tuinders. Door haar aanwezigheid mogen we op sommige tuinen een kijkje nemen en wat beter de huisjes bekijken.

We eindigen onze foto expeditie op de nét nieuw aangelegd vlindertuin.. De bollen staan in de grond en ook zijn er veel vlindervriendelijke struiken neergezet. De vorige vlindertuin is omgedoopt tot een bosrand en deze nieuwe vlindertuin moet het nieuwe juweeltje worden. Tot onze verrassing staat er een prachtig insectenhotel en we nemen alle tijd om deze eens van dichtbij te bekijken. In gedachten ben ik al een goede plek op SNV aan het uitzoeken, want zo'n mooi insectenhotel willen wij natuurlijk ook. Het is niet alleen voor de kleine tuindertjes hartstikke interessant; ook de oudere tuinders zouden dit geweldig vinden.

Vanaf deze plek willen wij het bestuur en de tuinders van vtv Blijdorp heel hartelijk bedanken. Het was een leuke kennismaking. Wij vonden het geweldig dat er zoveel ruimte en tijd werd besteed aan onze vele vragen en hebben jullie open houding erg op prijs gesteld.

Technisch Tuinieren 2: Slootwaterkwaliteit

Door Esther Dijkstra.

Gebruik jij ook slootwater voor je groente? vroeg Ati mij een paar maanden geleden. Om in te koken? vroeg ik verbaasd (nog nooit aan gedacht). Nee, om ze te begieten. Oooh, ja, dat wel. Met een gieter wiebel ik eerst een gat in de aaneengesloten brei eendekroos daarna laat ik water in de gieter lopen. Ik gebruik dit water voor al mijn dorstige plantjes, ook de groenten. Achter ons huisje groeien een heleboel zwanebloemen en ooit is mij verteld dat als ergens zwanebloemen groeien het water wel schoon móet zijn, en dat is mijn enige referentie.

Desalniettemin zette deze vraag me toch aan het denken en het leek mij een mooi onderwerp voor deel 2 uit de serie "Technisch tuinieren"

Zwanebloemen zijn wettelijk beschermd en elk jaar speelt er in mijn hoofd weer het conflict dat ik aan de ene kant de sloot plantvrij moet houden, maar dat ik aan de andere kant, prachtige, wettelijk beschermde bloemen loop uit te trekken. Ik middel het een beetje en zorg dat er altijd een paar blijven staan.

Op internet vond ik ergens dat zwanebloemen van voedselrijk water houden. Dat wil zeggen, water met veel fosfaten en nitraten. Dit zijn mineralen die in het water voorkomen als gevolg van bemesting. Zwanebloemen kwamen daarom door het gebruik van kunstmest ontzettend veel voor in Nederlandse sloten en greppels. Tot dat ze in de jaren '70 als gevolg van te veel gifstoffen in het water met stip op de rode lijst van bedreigde plantensoorten terecht kwam. Zwanebloemen bleken tamelijk gevoelig voor verontreiniging. Zou ik nu kunnen aannemen dat het slootje bij ons achter niet al te veel gifstoffen bevat?

Nou maak ik me om het slootje bij ons achter nog de minste zorgen. Het water dat daarin staat is afkomstig van regen en van het grondwater van omliggende tuinen. Om ons heen tuinieren de meeste tuinders, voor zover ik op de hoogte ben, redelijk natuurlijk. Het water is waarschijnlijk zo voedselrijk doordat onze composthoop er naast staat.

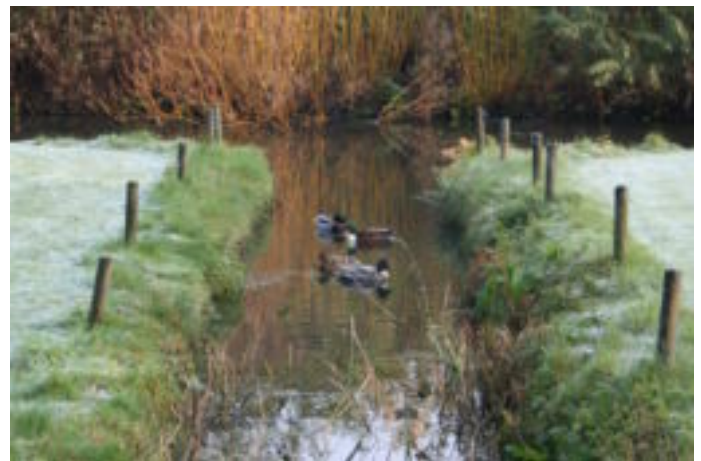
Van de kleinste slootjes op het complex stroomt het water naar de grotere sloten. De kwaliteit van de kleine en iets grotere slootjes is afhankelijk van wat medetuinders in hun slootjes (laten) spoelen. Hier kunnen we als tuinders zelf iets aan doen. Maar hierover later meer.

Het water waar we als tuinvereniging geen grip op hebben en waarvan ik het water helemaal niet zou gebruiken voor de tuin, zijn de grotere sloten die om het complex lopen. Deze zijn deels in beheer bij de gemeente en deels bij het Hoogheemraadschap Schieland en de Krimpenerwaard. Het zijn zogenaamde hoofdwaterwegen die het water uit de stad afvoeren.

Het probleem met dit water is al de hele zomer zichtbaar. Er hangt een blauwe gloed (blauwalg) over het water en het ziet er in mijn ogen nogal dood uit. Ik zie haast geen waterplanten en vissen en kan me dit helemaal niet herinneren van een paar jaar geleden. Wat is er aan de hand?

Op een website van bewoners aan de Essenburgersingel vond ik een mogelijke oorzaak. Zij zitten daar met hetzelfde probleem. *"Een aantal jaar geleden is er een duiker (buis die singels met elkaar verbind) geplaatst waardoor de Essenburgersingel in verbinding kwam met het water van de Heemraadsingel. Het water wordt door de Heemraadsingel en de Essenburgersingel (GPG-164) over een vaste drempel (NAP -2,75) en door gemaal Essenburgersingel getransporteerd naar het volkstuintencomplex 'Streven naar Verbetering' (GPG-152). Hiervandaan wordt het water door het gemaal Stadhoudersweg overgeslagen (GPG-152), vanwaar het onder de Stadhoudersweg door naar het Vroesepark wordt gevoerd. Vanuit het Vroesepark maalt het gemaal Vroesepark water uit naar de Delflands boezem. "*

Als het hard regent, kunnen de riolen in de stad al het regenwater, dat ook in het riool terecht komt, niet aan en door zogenaamde overstorten wordt het teveel uit het riool, hoepla, in de singel of sloot gedumpt. Dit rioolafval van de hele stad stroomt gezellig mee met het water door onze sloten of bezinkt daar als vervuild slib. De sloten zijn dus echt erg vervuild en deze vervuiling versterkt de groei van blauwalg. Als deze alg bij warm weer exponentieel in aantal toeneemt, kan het het hele wateroppervlak verstikken zodat andere waterplanten en dieren geen zuurstof meer krijgen.

Maar wat is er aan te doen? Dit is toch een ramp? Vervuild slootwater en alle planten en dieren die daardoor dood gaan...

Ik begin met een telefoontje aan het Hoogheemraadschap. Ik wordt vriendelijk te woord gestaan en de volgende dag wordt ik al terug gebeld door iemand die ter plekke is om het water te bekijken. Het water ziet er inderdaad niet goed uit, al is het zuurstofgehalte op dat moment niet slecht. De man van het Hoogheemraadschap belooft contact op te nemen met de gemeente.

Bij de gemeente had ik ook al een klacht over de waterkwaliteit lopen en ook daar werd ik binnen afzienbare tijd over teruggebeld. De man van de gemeente weet ook waarover hij het heeft en na het gesprek heb ik het idee dat de gemeente ook hun best doet. Ze is vooral bezig met de Rotterdamse singels, maar als de waterkwaliteit daar verbetert en er minder rioolvuil in terecht komt, is dat voor het volkstuintencomplex ook een goede zaak. Zo zit bijvoorbeeld onder de parkeergarage onder het museumplein (de blunderput) een grote waterbufferbak die, als het hard regent, een

teveel aan regenwater moet opvangen. Zodat er minder rioolafval in de singels terecht komt.

Ik leer in dit telefoongesprek ook dat al het riet dat in de vijver voor de Speeldernis staat functioneert als een natuurlijke waterfilter (helofytenfilter).

Dit waterfilter heeft helaas voor ons geen nut en ook zeggen zowel gemeente als Hoogheemraadschap verder niks te doen aan de huidige slechte kwaliteit van het water in onze sloten.

Mogen we er dan zelf iets aan doen is mijn volgende vraag?

Ik had al bedacht dat we bijvoorbeeld een fontein konden aanleggen om het zuurstofgehalte op peil te houden, of waterplanten uit te zetten die de blauwalg opeten. Het hoogheemraadschap, die over het desbetreffende water gaat, helpt mij uit deze droom en zegt dat dat absoluut niet mag, want niks mag de waterafvoer in de weg staan. Wel is het hoogheemraadschap bereid mee te denken aan oplossingen die we zelf kunnen uitvoeren. Maar de gene die daar over gaat is nu met vakantie. (to be continued...)

En wat kunnen we als vereniging doen aan de waterkwaliteit van onze "eigen" slootjes?

Om te beginnen, hoe erg is het gesteld met dat water? Daarvoor heb ik een leuke thuistest gevonden, die je vanaf onze website kunt downloaden.

Mocht de kwaliteit te wensen overlaten, dan zijn er de volgende mogelijkheden om met z'n allen de kwaliteit aan te pakken:

- Het gebruik van chemische (bestrijdings) middelen, die via het grondwater in het slootwater terecht kunnen komen, verbieden.

- Houd de sloot zo veel mogelijk vrij van bladeren en ander groen. Deze verteren in het water waardoor het water voedselrijker wordt en de kans op overwoekerende kroos en of algengroei toeneemt. Dikke pakketten planten kunnen het wateroppervlak volledig afsluiten en daardoor zuurstoftekorten veroorzaken met vissterfte als mogelijk gevolg.

- Zorg voor doorstroming en daardoor verversing van het water, door het regenwater vanaf je huisje op het slootje uit te laten komen. Naar mijn weten is dit officieel ook zo, maar laatst hoorde ik dat er huisjes zijn waar het regenwater het riool in gaat. Doodzonde, dit levert extra druk op voor het rioolstelsel en je mist de broodnodige waterverversing.

- Als het regenwater van het huisje de sloot in komt zorgt dit tevens voor aanvoer van zuurstof in het water. Mocht het een tijd droog zijn en je hebt het idee dat het mis gaat in de sloot, zet er dan net zoals bij je vijver (tip uit de vorige schoffelen) een hoge straal water uit je tuinslang op.

Kortom, is het watergeven met slootwater wellicht niet het allerbeste idee voor mijn groenten, dan is het toch goed voor het zuurstofgehalte in het water om de dikke laag eendenkroos in het slootje te doorbreken en het water in beweging te brengen.

Een vrijwilliger: Willem

Willem is eigenlijk niet een vaste vrijwilliger in de zaterdagploeg. Het meeste algemeen werk doet zijn dochter. Willem valt in als zijn dochter op een zaterdag bezet is. Hij vindt het best leuk om in de werkploeg mee te doen, hoewel hij dat sporadisch doet. Vanmorgen zelfs was hij een uur te vroeg aanwezig. Deze ochtend is hij druk in de weer met een grasmaaier achter het clubhuis.

Met zijn vieren runnen ze de tuin en ze hebben daar hun handen vol aan. Willem was met de vorige eigenaar bevriend en in die tijd hield hij de heg al bij. Toen de tuin te koop kwam te staan hebben Willem en zijn gezin deze tuin overgenomen. De tuin was een wildernis geworden en het huisje zo lek als een mandje. Langzaam begint de tuin ergens op te lijken en het huisje is waterdicht gemaakt.

In de Stoel Yvonne van tuin 347

We zagen haar al lekker zitten eten op het terras bij het clubhuis. We vroegen haar of ze in de stoel wilde als ze klaar was met haar bord. Even later haalt ze ons in en springt in stoel. 'Weet je', zegt Yvonne, 'iedereen die een loempia neemt heeft er altijd een lekker stukje kip in. Ik zweer je, bij mij zit er nooit een stukje kip in mijn loempia', en ze schiet hardop in de lach.

Yvonne leeft helemaal op met het bloedhete weer. Ze geniet van de warmte en de zon. Dat is haar ook goed aan te zien. Nét terug van vakantie is haar huid bruin gekleurd van de Spaanse zon. Van haar mag het tot Kerst dit weer zijn. 'De sneeuw was erg leuk, maar al die donkere maanden krijgen toch hun effect op me en ik word er dan uiteindelijk toch een beetje chagrijnig van', vertelt Yvonne. 'Mocht ik ooit een miljoen winnen dan verhuis ik meteen naar een warm land'.

PS van de redactie: wij lagen in een deuk toen we bij navraag naar de kiploze loempia's hoorden dat Yvonne geen stukjes kip in haar loempia's aantrof omdat ze per ongeluk de vegetarische loempia's had gekregen.

De gouden schoffel

De gouden Schoffel

Door Ati,

Het is dierendag als ik op pad ga voor de Gouden Schoffel. Jorn en Irma hoefden niet lang na te denken aan wie ze hem wilde geven. De Gouden Schoffel gaat naar de familie Lobst van tuin 442. Irma en Jorn vinden deze tuin een verborgen juweeltje. Aan de buitenkant kun je niets zien van wat voor verrassingen zich schuil houden in deze tuin. Ik ben het helemaal met ze eens. De afgelopen zomer heb ik de tuin goed leren kennen omdat mij gevraagd was of ik op de tuin wilde letten. Water geven en zo. In ruil daarvoor kreeg ik het vruchtgebruik. Het is een donkere tuin. Sigrun is van de biodiversiteit en dat is goed te merken. Het staat werkelijk propvol. Er is een mooie boomhut en een buitendouche. De familie Lobst is van huis uit Duits en er staan dan ook vruchtstruiken in deze tuin waar ik de naam niet van kan uitspreken laat staan opschrijven.

Het is veel te koud om op de tuin af te spreken. Het seizoen is allang afgelopen en de kinderen gaan weer naar school. Ik spreek in plaats daarvan af samen te eten met Sigrun, Olivier, Zara, Alma en kleine Wolf bij hun thuis.

Ik heb zelf geen kinderen. Als de trap omlaag naar de eerste etage komt mij een heidens kabaal tegemoet. De boel wordt niet afgebroken ook al klinkt dat wel zo, maar het is het geluid van spelende kinderen aan het eind van de dag. Sigrun staat met een zorgelijk gezicht in de keuken. Gisteren waren ze met zijn allen de hele dag naar het bos geweest om paddenstoelen te plukken om te drogen en vandaag te eten, Olivier had geopperd dat daar dan wel biefstukken bij horen. De keuken ligt vol met grote stukken vlees maar ze heeft geen idee hoe het te bereiden. 'Vraag aan Olivier', zeg ik onmiddellijk aangezien ik ook niet zo'n vleeskok ben, maar ook Olivier heeft geen idee. Met de klok erbij komt ze er toch wel uit. De paddenstoelen in zure room ruiken heerlijk en we kunnen aan tafel. Eerst volgt er nog een openingsritueel waarbij we met zijn allen een kring maken en een Duits liedje zingen. En dan tasten we toe.

In 1998 kregen ze een tuin op SNV. Eigenlijk was Sigrun al een tijd op zoek naar een stukje land voor haar gezin. Zara was net geboren en Sigrun miste het dat ze niet samen naar buiten konden. Na wat vruchteloos zoeken hoorden ze van het bestaan van volkstuinten. Ze gingen kijken op SNV en kochten een tuin. 'Ja', zegt Olivier, 'het was toen wel anders op het complex. Er waren weinig buitenlanders en niet veel jonge gezinnen maar in de loop der jaren is dat erg veranderd'. Zara beaamt dat. Het is leuk dat er nu zoveel verschillende culturen zijn en dat iedereen leuk met elkaar om gaat. Sigrun vindt het fijn dat er de laatste tijd meer mogelijk is. Samen met een aantal ouders bouwt ze aan een nieuw speelveldje en ook Schoffelen vindt ze een welkome aanvulling

op het tuinleven. Als ik vraag of er ook nog punten van kritiek zijn neemt Alma het woord. Ja hoor, er zijn teveel sloten. Ze bedoelt niet de slootjes achter de huisjes want die zijn meestal wel goed beschermd tegen kinderen. Maar bij de grote sloten staan geen hekken en het is gevaarlijk voor kinderen. Kan daar niet wat aan gebeuren vraagt ze zich af.

Hun tuin is een echte gebruikstuin. Je moet er kunnen spelen en je moet er van kunnen eten. In de zomer zijn ze er veel. De enige spelbreker is Olivier. De tuin is te vol zegt hij. Ik kan mij er niet wenden of keren. Ik loop altijd ergens tegen aan. Ik vind een tuin met veel ruimte en overzicht leuker zoals de tuin van buurvrouw Regina. Ook qua slaapplekken blijft het behelpen, de kinderen slapen in een groot bed in het huisje en Sigrun slaapt in een hangmat op de veranda. Olivier slaapt liever thuis. Sigrun snapt dat Olivier de tuin te eng vindt, want het is ook allemaal wel erg in elkaar gegroeid. Wat zij mist is weidsheid. Je kunt niet over de tuin heen kijken. Maar ze bezint zich op veranderingen.

Ik vraag aan Zara of zij vindt dat ze anders opgevoed wordt met de natuur dan haar vrienden Tenslotte staat hun gezin op SNV wel te boek als zeer natuurminnend. Ja het is wel anders vindt ze. Haar vrienden gaan nooit een hele dag naar het bos om paddenstoelen te zoeken, voor Zara hoeft dat ook niet zo nodig maar het is toch wel leuk. Sigrun vertelt dat ze altijd gefascineerd is door berkenbomen maar dat ze geen idee had waar dat door kwam. Toen ze dit eens aan haar moeder vertelde begreep die dat wel. Haar ouders werkten toen Sigrun net geboren was in Oost Duitsland in een kwekerij. Ze plaatsten de kinderwagen altijd buiten onder een berkenboom in de schaduw. Sigruns eerste indrukken waren die zomer dus van de bewegende berkenblaadjes en de zon door het loof. Eerste indrukken zijn belangrijk dus bij zowel Alma als bij kleine Wolf ging ze zo snel mogelijk op de tuin wonen na de bevalling. Zara was anderhalf toen ze de tuin kregen dus ook zij is groot geworden op de tuin. Het is fijn zo'n plek

buiten in de stad. Sigrun ervaart dit eigenlijk als een noodzaak en geen luxe.

Ik vond het een heel leuk Gouden Schoffel bezoek alhoewel ik het toch wel echter vind om op de tuin zelf af te spreken. Maar voor een keer is dit ook heel leuk. Sigrun, Oliver, Zara, Alma en Wolf dank jullie wel voor de gezellige maaltijd.

Kapaanvragen

Kapaanvragen kunnen twee keer per jaar aangevraagd worden. Het bestuur dient ze in bij de RBvV en vanaf dat moment maken de aanvragen een tournee langs verschillende bureaus van verschillende instanties. Aan het eind van die lijn zit Martin Roosloot om de aanvragen te beoordelen. Het beoordelen van een kapaanvraag kan natuurlijk niet vanachter een bureau en dus komt Martin Roosloot langs om de bomen te bekijken waarvoor een kapaanvraag is ingediend.

Martin is een bomendeskundige. Hij is medewerker beheerder en ex-boomverzorger. Met hem over het complex lopen lijkt nog het meest op het volgen van een masterclass. Geweldig! Zijn kennis over bomen en ander groen is enorm en gelukkig vertelt hij daar graag over. Geduldig beantwoordt hij vragen over de bomen en legt ons uit waarom voor de ene boom wel en voor de andere boom geen kapvergunning wordt afgegeven.

We stoppen bij de drie enorme bomen tegenover de loods. Daar waren, op advies van het OBR, kapvergunningen voor aangevraagd. Martin pakt er een houten hamer bij en klopt op de stam van de boom. Hij laat ons het verschil in geluid horen wat het hout maakt bij de wortels en hoger op de stam. Ook komt er een ijzeren prikstok uit de koffer waar hij op strategische plekken mee in de boom en bij de wortels prikt. De bomen blijken niet hol te zijn en ook niet rot. Ook legt Martin uit dat het 'vormbomen' zijn. Bomen die weer in vorm kunnen worden gebracht. Deze bomen moeten tot op de oude wond worden teruggekapt. Wat dat betekent moet hij ons ook uitleggen ... je kunt zien vanaf welke plek de stam ineens overgaat in wel tien forse takken (inmiddels flinke stammen). Als al die stammetjes worden teruggekapt is de boom weer in vorm gebracht en kan hij nog lang mee. Dat betekent dat er heel wat meters vanaf moeten, dat weer wel. Gelukkig kunnen de bomen blijven staan, want het zijn best karakteristieke bomen op ons complex.

We lopen verder langs de tuinen waarop de bomen staan waar kapaanvragen voor zijn ingediend. Soms wijst hij op een boom en geeft adviezen over onderhoud; dan weer wordt Martin heel enthousiast over een boom en legt ons uit wat er zo bijzonder aan is. Het was een leerzame wandeling langs de bomen op SNV.

Martin Roosloot geeft zijn adviezen over de kapaanvragen en of er eventueel een herplantplicht aan verbonden is. Meestal worden de adviezen over kappen of niet kappen wel overgenomen, maar het is wel een advies. Het kan altijd nog dat er geen kapvergunning wordt afgegeven. Momenteel is er een strikt en streng beleid voor het kappen of kandabaleren van bomen. Wacht dus voor alle zekerheid nog op de vergunning.

Al eerder schreven we in Schoffelen wanneer er een kapvergunning moet worden aangevraagd. Als je op 1.30m boven het maaiveld een meetlint rond de boom houdt en de stamomtrek is 50 cm of meer, dan moet een vergunning worden aangevraagd. Wanneer de stamomtrek minder dan die 50 cm is, is geen kapvergunning nodig. Bij twijfel kun je terecht bij Rob Seepers. Zelfs voor dode exemplaren (kunnen gezichtsbepalend zijn) is een kapvergunning nodig. Wanneer het flink gestormd heeft en een boom scheef is komen te staan, of reeds is omgevallen, moet het direct melding worden. In dat geval kan een spoedvergunning afgegeven worden. Voor kandalaberen moet ook een vergunning aangevraagd worden, trouwens is het mismaken van een boom door alle takken eraf te halen en alleen de kruin te laten zitten ook niet goed te praten. Kortom, alles wat met een boom te maken heeft eerst maar even melden/aanvragen.

Uit De Tuin Geklapt

Door Ati

Op ons complex zijn we rijkelijk bedeed met thematuinen. We hebben: eco-, bloemen-, moes-, party-, kinder-, kruiden-, speel-, en diverse bio divers- tuinen. Ik doe daar vrolijk aan mee met mijn inmiddels drie jaar oude kruidentuin. Maar toch. Heb ik normaal bij het invallen van de herfst voornamelijk behoefte aan het verzamelen van brandhout en het aanschaffen van een nieuwe winterjas, dit jaar heb ik daarentegen een alles overheersende behoefte aan een nieuwe tuin. Ik wil alles anders. Ik wil niet één kruidentuin. Ik wil er vijf.

Het kwam allemaal door een toevallig bezoek aan het Nationaal Farmaceutisch Museum De Moriaan. Dit fijne apotheek -museum is gesitueerd in een monumentaal pand in de historische stadskern van Gouda. Het is ingericht als een oudheidskamer maar dan met een twist. Naast oud ligt nieuw. Zo staat er bijvoorbeeld een wandvullende kast waarin zich, achter glas, de boekencollectie bevindt. Alles staat lukraak naast elkaar. Een middeleeuws handschrift leunt vrolijk tegen Klazien uit Zalk. Bij het naar buiten gaan vroeg de balie medewerker mij of ik misschien ook de tuin wilde zien. Achter een deur met 'verboden toegang' is een toegang naar een heuse apotheektuin. Een wereld gaat voor mij open. In een stokoude ommuurde stadstuin staat een verzameling stinzen en gifplanten aangevuld met moderne kruiden als marihuana. Ik word er helemaal blij van en besluit ter plekke: dit wil ik ook. Als je meer wil weten over dit museum en de tuin kijk dan op <http://www.farmaceutischmuseum.nl>.

In een gesprek met Wim, mijn-over-de-sloot-buurman, vertelde ik hierover en hij wees mij op het bestaan van een Bijbelse tuin bij de synagoge van Sliedrecht. Op een mooie dag bel ik een vriend met auto, stop snel wat keppeltjes in mijn handtas en rijd de stad uit. Jammer genoeg was de synagoge en de tuin alleen maar te bezichtigen op zaterdag. Gelukkig kon ik door de bosjes gluren en wederom zag ik een mooie omheinde kruidentuin. Mierik, hysop, olijf en natuurlijk een kweepeer. O help, dit is toch ook wel heel leuk. Ik wil ook oud testamentair tuinieren. De synagoge staat er prachtig bij. Het is een charmant dijkhuisje met een bijzondere geschiedenis. Hij stond eerst ergens anders. In de oorlog is de gehele joodse gemeenschap van Sliedrecht gedeporteerd en vermoord. Daardoor kwam de synagoge leeg te staan en werd verkocht. In 1999 moest de synagoge het veld ruimen voor de dijkverzwaring in het gebied. Er werd een fonds opgericht en de synagoge werd steen voor steen opgebouwd op een andere plek. In 2003 werd hij in gebruik genomen. Hij wordt nu gebruikt voor de eredienst en voor andere gelegenheden als bruiloften. Kijk voor meer informatie op hun website: www.dijksynagoge.nl/

De kweepeer

De vrouw keek naar de boom. Zijn vruchten zagen er heerlijk uit, ze waren een lust voor het oog, en ze vond het aanlokkelijk dat de boom haar wijsheid zou schenken. Ze plukte een paar vruchten en at ervan. Ze gaf ook wat aan haar man, die bij haar was, en ook hij at ervan. Toen gingen hun beiden de ogen open en merkten ze dat ze naakt waren.

Genesis 3

Een vruchtboom die in mijn Bijbelse thematuin zeker niet mag ontbreken is natuurlijk de kweepeer. Al jaren woedt er in theologische kringen de discussie of Eva's appel niet eerder een kweepeer was. Als dat zo is dan kwam ze aardig op de koffie. De kweepeer ruikt heerlijk, maar is rauw een keiharde en zure vrucht. Niet echt iets om voor uit het paradijs geknikkerd te worden. Gekookt en bijvoorbeeld verwerkt tot gelei of moes is hij erg lekker en aromatisch. Ik kreeg van Richard Meijer zijn recept voor kweeperenjam. Richard is kok en dat kun je duidelijk aflezen aan dit recept. Voor eventuele vragen over het recept verwijst ik je graag naar Richard zelf.

Cotognata - Italiaanse kweeperenjam.

8 kweeperen - 2 citroenen - suiker

- Schil de kweeperen en snijd ze in grove stukken (laat de pitten erin).

- Boen de citroenen en snijd ze in vieren.

Doe de peer en citroen in een pan en voeg water toe tot alles net onderstaat. Kook de peer gaar in 30 minuten. Giet de peren en af en stoom ze even droog (zoals aardappels). Stamp tot een grove puree en druk dit door een fijne zeef.

Doe terug in de pan en laat het geheel een uur inkoken. Veel roeren. Laat het mengsel afkoelen en doe over in een serveerschaaftje.

Zoals ik al zei wil ik meerdere thema kruidentuinen. Wat zeker niet mag ontbreken is een gif tuin. Dit klinkt heel erg heftig maar veel tuinen op ons complex hebben zeer giftige geneeskrachtige kruiden gewoon zonder blikken en blozen bloeiend in de tuin staan. Peter kremer, de Schoffelen bioloog heeft een artikel geschreven over een plant die in een gif tuin hoort namelijk de alruin.

De mythe van de Alruin, een heksenkruid

Door Peter Kremer

Alruin, *Mandragora officinarum*, is verwant aan de aardappel, tomaat en paprika en staat bekend als heksenkruid vanwege roesopwekkende eigenschappen, en omdat de penwortel vaag op een mannetje lijkt. De plant werd als pijnstillend toegediend aan gekruisigde misdadigers. Er is ook geopperd dat Jezus zij met een scheut alruinextract kreeg en daardoor in een schijnvode toestand terecht kwam. Door de hallucinogene effecten speelt de plant een belangrijke rol in magie en hekserij. Alruin is een veelgebruikt bestanddeel van allerlei heksendrankjes en heksenkruid, er werd grote toverkracht aan toegeschreven. Christenen zagen in de wortel een probeerseltje van de mens van God. Een op de mens lijkende wortel van de alruin werd in de middeleeuwen als wondermiddel beschouwd. De wortels van de alruin werden vaak door mensen bewerkt en besneden zodat zij nog meer op een menselijke gestalte gingen lijken. Het bedrog was bijzonder lucratief.

De mystiek rond Alruin gaat zeker 2000 jaar terug; Pythagoras zag er een klein mensje in. Men zei dat de plant zich bij dag verborg en bij nacht licht gaf of dat hij onder galgen groeide. Theophrastus schreef in de derde eeuw voor Christus dat verzamelaars van deze plant er eerst cirkels omheen trokken en dan de top eraf sneden terwijl ze naar het westen keken. De rest van de wortel werd dan geoogst na het zeggen van speciale formules en het dansen van bepaalde dansen. Later gebruikte men honden voor het oogsten van de wortel, want men geloofde dat de ijzingwekkende schreeuw die daarbij zou klinken een mens het leven kon kosten. Men stopte dan zelf de oren dicht met bijenwas, zodat de dodelijke schreeuw niet te horen was. De plant diende nergens direct aangeraakt te worden: dit zou ook de dood tot gevolg hebben. De hond moest dan diepzwart zijn, de kleur van het kwade en de dood. Behalve de hond werden dan een stuk vlees, een stuk touw en een zilveren schop meegebracht naar de plant. De grond om de plant werd weg geschept, zodat de wortel bloot kwam te liggen. Dan bond men het touw aan de plant vast, en aan de hond. De hongerige hond werd dan gelokt met het stuk vlees, zodat het dier aan het touw trok en daardoor de plant uit de aarde haalde. De hond zou dan doodvallen door de schreeuw van de plant, maar de plantentrekker zou in leven blijven door de bijenwas in zijn oren.

Volgens het volksgeloof groeide de plant alleen op plaatsen waar ooit een galg had gestaan en groeide ze op het lijkvocht, de urine en het zaad van een (onschuldige) gehangene. Vandaar dat in Duitsland de plant ook "galgenmannetje" werd genoemd. De Alruinwortel bevat vele krachtige alkaloiden die de werking verklaren. Inname van de plant leidt tot verlies van pijngevoel en besef van lijfelijke aanwezigheid. De plant kwam onlangs weer in het nieuws door het aantonen van de stof scopolamine, dat door geheime diensten als waarheidsserum toegediend wordt, dezelfde stof die wij innemen als middel tegen wagenziekte.

Uitslag pompoenwedstrijd

De pompoenwedstrijd die Schoffelen had uitgeroepen is niet echt van de grond gekomen. Er kwamen geen aanmeldingen binnen. Ik had zelf wel een hele grote pompoen van ongeveer 40 kg. Hij heeft een tijdje te pronk gestaan voor mijn huisje. Daarna is hij opgehaald door een BSO. Ik neem aan dat zij inmiddels geen pompoensoep meer kunnen zien. Ik eindig met een lekker recept voor pompoensoep .

Recept voor zoete aardappel – pompoensoep van Talea

1 grote flespompoen of 2 kleine flespompoenen
 1 grote zoete aardappel, ongeveer 700 gram
 3 bospeentjes - 2 flinke uien - Een bosje platte peterselie
 Crème fraîche, Kippenbouillontabletten voor 1,5 liter bouillon
 Zout, peper, chilipoeder, Olijfolie of zonnebloemolie
 Staafmixer of een blender

Bereiding: schil en snijd de pompoen in blokjes van ongeveer 2 centimeter, schil en snijd de zoete aardappel ook in blokjes van ongeveer 2 centimeter. Schrap de bokspeentjes en snijd ze in plakjes van ongeveer een centimeter dik, snipper de uien en snijd de peterselie fijn.

Doe 2 eetlepels olie in een soeppan en fruit hierin de uien tot ze glazig zijn, doe dan de pompen, bospeentjes en de zoete aardappel erbij en bak dit op een zacht vuurtje ongeveer 15 minuten, voeg eventueel een kopje bouillon toe als het gaat aanbranden. Voeg daarna ongeveer 1,5 liter kippenbouillon toe en laat het geheel even koken. Laat het daarna zachtjes een kleine 3 kwartier doorkoken onder af en toe roeren. Voeg halverwege een paar flinke handjes peterselie toe.

Als alles zacht is kun je de soep pureren met een staafmixer of een blender en op smaak brengen met peper, zout en eventueel chilipoeder. Proeven is het devies, je kunt altijd nog wat toevoegen maar er iets uithalen is een stuk lastiger!

Klop de crème fraiche los in een kommetje en zet dat samen met een kopje fijngesneden peterselie, zout en peper op tafel. Heerlijk met Turks brood!

Mocht u de soep lekker pittig willen dan kunt u altijd naar smaak een Spaanse peper fijn gesneden en ontdaan van z'n zaadjes meebakken met de uien ook kunt u de soep variëren door naast de uien en een Spaans pepertje, een flinke theelepels kerrie toe te voegen en dat even mee laten bakken.

Over waterleidingen

Door: Rob Seepers

Tot nu toe werd elk jaar bij de eerste vorstperiode het water afgesloten. Op één pad na, dat van de bestuurskamer naar de watermeterput. De reden hiervoor is simpel, de kantine/bestuurskamer kan niet zonder water. Dit is altijd zonder problemen gegaan. De hoofdwatervleiding op het complex zit zo diep in de grond dat de vorst deze nooit kan bereiken.

Lekkages ontstaan elk jaar door;

- gepruts aan/ bij de watermeter.
- bevroren leidingen in/om het huis

Hiervoor is de huurder zelf aansprakelijk. Door preventief te handelen kunnen lekkages voorkomen worden. Met het afsluiten van het water worden geen lekkages voorkomen, zo zullen bijvoorbeeld leidingen die boven de grond zitten en niet afgetapt zijn toch bevriezen.

Nu wordt elk voorjaar op een zaterdag het water weer open gedraaid. Een hectische toestand, leden zijn al vaak op hun tuin aanwezig, een ploeg van het algemeen werk heeft de nobele taak om elke watermeter te bekijken. Elk jaar zijn er weer tuinen waar de hoofdkraan of aftapkraan niet dichtgedraaid is. Heel vervelend, want de kraan moet toch dicht gedraaid worden en het valt niet mee om zo'n meter in koud water op zoek te gaan naar een kraan.

Hierbij komt ook nog het gevaar van vervuiling van het waternet, als een hoofdkraan open staat kan er de hele periode grondwater in komen.

Soms zijn er lekkages die direct gerepareerd moeten worden, meestal door het ondeskundig verwijderen/plaatsen van de watermeter. Is dit op dezelfde zaterdag niet mogelijk wordt alles weer afgesloten op het later weer te proberen. Een ander voorbeeld is dat de hoofdkraan defect is, hierdoor kan het water op de tuin niet afgesloten worden, bij lekkage aan een leiding erg lastig. In de praktijk komt het er dan op neer dat een paar vrijwilligers de mouwen opstropen om een put te graven om het e.e.a. te herstellen.

Natuurlijk wordt door het water "aan" te laten geen lekkages voorkomen. Wel wordt de verantwoording voor het leidingnet bij de huurder gebracht, net zoals we thuis gewend zijn.

Op het complex mogen we het hele jaar tuinieren, het is dan ook logisch te noemen als we het hele jaar de beschikking hebben over schoon leidingwater. Makkelijk om bijvoorbeeld je handen te wassen, wc door te spoelen of voor het maken van een pot koffie.

Het argument dat door de watervrije periode permanente bewoning tegen gegaan wordt is nergens op gebaseerd. Al meer dan 15 jaar wordt het water afgesloten (is het überhaupt wel eens aangebleven?). Waarop is het argument dan gebaseerd dat er meer permanente bewoning komt als het water nog nooit aan is gebleven? Is deze angst gewoon een hardnekkig idee dat eigenlijk nergens op slaat?

Door het water niet af te sluiten wordt voor veel leden die wel tuinieren in de winter alles aangenamer. Gelukkig zijn we geen camping waar we na 1 oktober geen toegang meer hebben, maar kan iedereen op zijn tuin zijn wanneer hij wil. Hierbij is stromend water misschien even vreemd, maar wel zo logisch.

Trekker

Zonder dat wij daar als tuinders veel erg in hadden, was de tractor behoorlijk kapot en versleten. Niet zo gek na jarenlang intensief gebruik. Voordat de trekker voor reparatie is aangeboden heeft Erkan navraag laten doen wat de reparatie zou gaan kosten. En daar schrok hij nogal van want dat werd ingeschat op een bedrag tussen de 3500 en 4000 euro. Onze twee technische mensen, Erkan en Pim, hebben toen hun mouwen opgestroopt en zijn zelf begonnen met het grote reparatieproject. Het zag er wel erg spannend uit kunnen we je zeggen. De vloer van de loods was bezaaid met onderdelen en een leek had misschien niet verwacht dat de trekker ooit nog zou gaan rijden. Onderdelen welke niet meer te verkrijgen waren, of erg duur waren om te bestellen, werden door Erkan en Pim doodleuk zelf gemaakt. Een hele klus dus met veel precisiewerk. Zonder al te veel gedoe kwam letterlijk onlangs de witte rook uit de trekkerloods: hij doet het weer! Zeker voor de mensen achteraan het complex moet het een hele geruststelling zijn te weten dat de trekker weer ingezet kan worden. Ook voor de vrijwilligers van de algemeen werkploegen zal het veel zwaar werk schelen. Met dank aan Erkan en Pim.

Recensie: Perceel nr. 235

Anne Geene: Perceel nr. 235 / Encyclopedie van een volkstuin
ISBN: 978-90-815515-1-9

Het is een vaak gehoord cliché dat de wereld steeds kleiner wordt. 'Perceel 235/ Encyclopedie van een volkstuin' bewijst eerder het tegendeel. Door uitvoering fotografisch onderzoek geeft Anne Green ons inzicht in de verrassende rijkdom van het planten- en dierenleven op een volkstuinperceel in het meest verstedelijkte gebied van Nederland. Honderden plant- en diersoorten, bijzonder gerdag en opmerkelijke vondsten zijn in dit werk gedocumenteerd met de daartoe meest geeigende fotografische technieken, uiteenlopend van zoutdrukken tot microscopische detailopnamen.

'Perceel nr. 235 / Encyclopedie van een volkstuin' is geïnspireerd door de taal van de wetenschap, maar heeft geen enkele wetenschappelijke pretentie. Aan de basis staan volstrekt persoonlijke observaties, al zijn die geselecteerd en vastgelegd met wetenschappelijke precisie en oog voor detail. Het boek wil een complete visuele weergave geven van alles wat er groeit, bloeit, zwemt en vliegt op, langs en over de exact 245 vierkante meter van volkstuin nr 235 op het complex 'Eigen Hof' in Rotterdam-Over-schie.

Toch staat niet zozeer het waargenomen centraal als wel de kunst van het waarnemen en de relatie tussen fotografie en wetenschap. Daarmee vormt dit werk een uniek fotografisch biologisch universum dat het niveau van de verzameling ruimschoots overstijgt.

De eerste druk is inmiddels uitverkocht. De tweede druk (uitgeverij De Hof) is beschikbaar vanaf 20 oktober 2010 en kost 28,90.

Vroegûr - met Jan Lourense van tuin 423

Door: Ellen

Zelf heeft Jan Lourense vanaf 1974 een tuin op SNV maar zijn verbondenheid aan de vereniging is veel langer. Jan werd in maart 1945 in Rotterdam geboren als helft van een tweeling. Vanaf het moment dat zijn vader rond 1950 een tuin heeft op SNV komt hij er al. Hij heeft goede herinneringen aan zijn kindertijd op de tuin. Het was heerlijk fietsen op de smalle paden tussen de tuinen en regelmatig belandde hij ook in een heg. De paden in die tijd bestonden uit kolenas en dat fietste wel wat zwaarder. En aan een valpartij hield je wat schaafwonden over. Ook was het tijdens het fietsen uitkijken om geen tuinders omver te rijden; de paden waren toen erg smal. Het spelen op de aangrenzende sportvelden deed Jan als kind graag. Eerst de sloot over springen en zorgen dat je niet gesnapt werd door de opzichter.

Een voorval heeft grote indruk op hem gemaakt en hij verteld er nu nog smakelijk over. Er was in die tijd een tuinder die een varken in zijn schuurtje hield. Het beest werd goed verzorgd en lekker vetgemest. Ook in die tijd mocht men geen beesten houden op de tuin. De meeste tuinders wisten dan ook niet van het bestaan van het varken af. Verstoep in het schuurtje en goed voorzien van eten was hij voor de buitenwereld niet zichtbaar. Totdat zijn eigenaar ziek werd en het varken na een tijd ontsnapte uit de schuur op zoek naar voedsel. En voedsel vond hij genoeg in de omliggende groente tuinen. Menig tuin heeft hij omgewoeld.

De vader van Jan, die timmerman van beroep was, heeft zelf een huis gebouwd op de tuin. Klein begonnen en later wat aangebouwd. Het huis werd van verschillende soorten hout gemaakt. Wat restplankjes, plankjes uit de sloop, alles wat geschikt was om mee te bouwen werd gebruikt. De meeste tuinders bouwden zo een huisje. Degene die niet zo handig waren kregen daarbij hulp van Jan zijn vader en andere tuinders. Jan laat nog foto's van de tuin en het huisje van zijn ouders zien. Dat gedeelte van SNV is allang weg en is nu park en parkeerplaats diergaarde Blijdorp. Wat wel opvalt aan de foto's is dat het nog erg kaal is. De bomen zijn nog erg klein en je kijkt als het ware over alle tuinen heen. Na het overlijden van zijn ouders heeft Jan de foto's die gemaakt zijn op SNV gevonden. Ook heeft hij een bronzen munt gevonden van SNV die zijn vader heeft gekregen voor zijn werk aan de vroegere gereedschapsloods, het gebouw wat nu de bestuurskamer is.

In zijn jonge jaren, vlak voor hij in dienst ging, heeft Jan een tuin naast die van zijn ouders gehad waarop hij veel chrysanten had staan. Erg lang heeft hij die tuin niet gehad omdat hij op die leeftijd andere interesses had.

Eenmaal getrouwd, zijn vrouw Corry leert hij kennen als ze samen met een vriendin brommerpech heeft net buiten Dordrecht. Jan en zijn vriend brengen de meisjes thuis en van het een komt het ander. Begin jaren 70 wil het gezin met inmiddels 3 kleine kinderen, wonend in de binnenstad, wel een buitenverblijf. Ze twifelen tussen een camping en een volkstuin. Omdat ze geen eigen vervoer hebben kiezen ze voor een volkstuin op SNV. Ze nemen de tuin van de ouders van Jan. Het is dan al bekend dat een groot gedeelte van SNV, waarop ook de oude tuin van Jans ouders staat, gaat verdwijnen voor aanleg park en sportvelden. De ouders van Jan hebben inmiddels een andere tuin op SNV. Alle tuinders die noodgedwongen moeten verkassen, krijgen voorrang op een tuin binnen SNV. Jan laat zich ook inschrijven bij SNV en nog geen jaar later krijgt hij tuin 423 toegewezen waar hij nog steeds zit. Op tuin 423 staat al een klein huisje en na wat verbouwingen, het dak moet worden vervangen worden, is het geschikt voor een gezin. Er komt een 3-laags stapelbed in voor de kinderen, de oudste krijgt het bovenste bed, de middelste het middenbed en de jongste het onderbed. Jan en Corry hebben een klapbed. Het is wel wat behelpen maar goed te doen. De zomers brengen ze op de tuin door. In het begin is er nog geen water en riolering. Jan zorgt dat er voldoende jerrycans met water bij het huisje staan voor hij naar zijn werk vertrekt. De kinderen gaan vanuit de tuin naar school. Het gezin woont in die tijd aan de Essenburgsingel dus ver weg van woon/school/werk is de tuin ook niet.

De tuin is in de loop van de jaren wel veranderd. Het is wel altijd een verblijfstuin geweest. Er is natuurlijk wel wat groente in gekweekt maar sier en verblijf stond voorop. Tijdens een vakantie op de Veluwe hebben ze een stekje meegenomen en in de tuin gezet. Nu is dat stekje uitgegroeid tot een enorme boom vooraan in de tuin

Actief deelnemen aan het verenigingsleven deed Jan niet. Wel was hij actief als voetbaltrainer bij de club van zijn zoon. Vanaf de F'jes tot en met de senioren trainde hij het team van zijn zoon 2 maal per week en in het weekend was dan nog de wedstrijd. Jan heeft altijd in de haven gewerkt waarvan de laatste jaren als kraanmachinist. Door reorganisaties kon hij vervroegd met pensioen. De tuin betekent erg veel voor hem en als het even kan dan is hij er. Als het mooi weer is dan neemt hij Corry, die de laatste jaren slecht ter been is, mee. De tuin opgeven? Jan moet er voorlopig niet aan denken.

VAN ORIGINE ... Gré Jansen van tuin 421

door Ellen

Begin december wordt ze 82 jaar en komt in het tuinseizoen nog dagelijks op de fiets naar haar tuin. Gré Jansen is geboren en getogen in het Groningse Kloosterburen maar je hoort het niet meer aan haar maar ze heeft wel het nuchtere van een Groningse. Nu het herfst is komt ze minder vaak, de tuin en het huisje zijn al winterklaar gemaakt. Ze heeft nog steeds veel plezier van de tuin en geniet er nog volop van. Het meeste werk, na het overlijden van haar man ruim 20 jaar geleden, doet ze nog steeds zelf en voor het zware werk krijgt ze hulp van haar kinderen. De tuin spit ze nog zelf om alleen spit ze niet meer zo diep als vroeger. Het lopen gaat haar minder goed af en daarom is het zelf wegbrengen van het tuinafval een paar stappen te ver. Vanaf het achterste gedeelte van het complex lopen naar het milieupark gaat nog wel maar dan is er ook nog de terugweg.

Haar man, Jack, heeft ze in Kloosterburen ontmoet toen hij daar voor zijn werk was. Na zijn vertrek naar Indië zijn ze met elkaar gaan corresponderen. Na zijn terugkeer uit Indië is Jack in Rotterdam gaan wonen en werken. Gré is op haar 21ste naar Rotterdam gekomen om te werken in de huishouding. Een paar jaar later zijn ze getrouwd en in Rotterdam blijven wonen.

Via haar zwager zijn ze ruim 35 jaar geleden op SNV terecht gekomen. Eerst hebben ze de tuin van een man die net weduwnaar was geworden onderhouden en in ruil mochten ze op de tuin verblijven. Ze hebben heel de tuin mooi op orde gebracht en na ruim een jaar kwam de eigenaar met zijn nieuwe vriendin naar de tuin. Gré ziet haar nog aankomen lopen en met haar hoge hakken wegzakken in de aarde. Een zodanig goed onderhouden tuin vonden ze wel mooi en Gré met haar gezin kon vertrekken. De weduwnaar heeft nog wel later gevraagd aan haar zwager of Jack niet de tuin wilde onderhouden maar haar zwager zei dat de man dat maar zelf moest vragen. Dit heeft hij niet gedaan en een jaar later was hij ook vertrokken van SNV. Inmiddels stonden Gré en Jack al wel op de wachlijst voor een eigen tuin op SNV en door de goede en lovende woorden van de zwager hadden ze snel een eigen tuin. Tuin 421 waar Gré nog steeds zit. Doordat Jack in de WAO zat heeft zij altijd al het spitten en graven in de tuin gedaan.

In de zomervakantie zaten ze 6 weken op de tuin. In het huisje hadden ze net als in een caravan twee banken met een tafel er tussen die 's avonds omgebouwd kon worden tot een bed. De dochter sliep binnen op een slaapbank en haar zoon wilde altijd in een tentje in de tuin slapen. Wel gingen ze af en toe naar huis om te douchen en de tv aan te zetten. In het eerste jaar dat ze op de tuin verbleven is de tv thuis kapot gegaan omdat hij een lange

tijd niet gebruikt was. Ze hadden gehoord dat je een zakje met zout achter in de tv moest leggen als deze een tijd niet gebruikt werd maar ze vonden het prettiger om af en toe naar huis te gaan en dan de tv aan te zetten.

Samen met haar man heeft ze altijd veel genoten van de zomeravonden. Vooral na het eten als ze de tuin gingen sproeien en dan daarna op het terras zaten en alles zo heerlijk rook. Echt actief deelnemen aan het verenigingsleven hebben ze niet gedaan. Ze hadden het samen te veel naar hun zin op de tuin en er was ook altijd wat te doen. Het primitieve op de tuin beviel Gré wel in het begin hadden ze nog geen stromend water en er was nog geen riolering maar dat heeft voor hen maar erg kort geduurd. Wel hebben ze altijd een radiootje op een accu gehad. Jack wilde altijd 's avonds het nieuws luisteren en de voetbaluitslagen weten.

Toen haar ouders voor een vakantie naar Rotterdam kwamen vroeg haar vader of Gré het spinnewiel nog had. Deze heeft ze meegenomen naar de tuin waar haar vader direct mee aan de slag ging. Het spinnewiel had hij zelf gemaakt en heeft Gré ook als kind leren spinnen. In de oorlog is haar vader er mee begonnen. De wol kreeg hij van de burens en in ruil voor het spinnen mocht hij een gedeelte van de wol houden die weer gebruikt werden om truien van te breien. Gré heeft goede herinneringen aan het wol spinnen met haar vader. Samen waren ze ook luidkeels aan het zingen tijdens het werk. Het stonk wel enorm, de wol werd niet gewassen voor het spinnen want door het vet spon het ook beter. Er werd 2 of 3 draads gesponnen. Gré weet nog dat er van de fijn gesponnen wol van een zwart schaap een mooie trui voor haar is gemaakt. Later bleef haar vader spinnen maar dan voor de lol.

Nu ze alleen is blijft ze niet meer slapen op de tuin. Ook heeft ze geen moestuin meer. Het gezin heeft altijd veel groente uit eigen tuin gegeten en het smaakte ook allemaal goed. Je proefde gewoon het verschil. Nog steeds geniet Gré van de tuin. Ze laat een foto zien die vorig jaar is genomen in haar tuin. Kijk eens hoe eigenwijs de uiltjes naar je kijken. Ze heeft de foto thuis ingelijst staan.

Een ontplofte boom

Door Talea.

Het kan u niet ontgaan zijn, die enorme knal op vrijdag de dertiende augustus 2010. Een blikseminslag in het park direct naast ons volkstuincomplex.

Ik kwam op de tuin aangesjokt en ik zat nog niet in de kantine of de kids kwamen er al aan gesjeesd!

Ricardo en Robin tetterden in m'n oor: " Taleheeeee!!! Heb je je camera bij je want er is een boom ontploft in het park, letterlijk!! Je moet foto's maken hoor! Kom nou! Schiet nou op!!! Straks is ie weg!! Kom nou!!!! Taleheeeee!!!! "

En laat ik uitgeremd toen die camera niet bij me hebben. Dan maar met m'n mobieltje achter de kids aan. Foto's gemaakt van de ontplofte boom die letterlijk uit elkaar is geklapt door de blikseminslag, je kon de ozon nog ruiken en het spoor kon je volgen in de stam die er nog stond. Ik kan niet anders zeggen dan dat het indrukwekkend was.

Moeder Natuur in al haar kracht, je moet er niet aan denken dat je zelf die bliksem in je hersenpan had gekregen, dan was je geroosterd hoor! En ik ben al bang van de bliksem, een echte heldin op sokjes hè?

Robin en Ricardo waren onder de indruk, net als de rest van de kinderen en volwassenen die zich inmiddels stonden verbazen over het natuurgeweld.

Maar uiteraard konden ze het toch niet laten om zich vol overgave op de nog enigszins overeind staande stam/stronk te storten. Er werd in geklommen, aan getrokken en hij werd besprongen! Arme boom – als het een levend wezen was geweest hadden we 'm horen piepen: " Zachtjes met mij!! ik ben al niet meer in één stuk, ik hoef nog niet verder kaduuk!! "

Al met al een belevenis die je niet dagelijks meemaakt.

Vanuit het bestuur: verhoging grondhuur

Verhoging grondhuur

Eind oktober heeft het bestuur van te horen gekregen dat de deelgemeente de grondhuur heeft verhoogd voor aankomend jaar. Waar we dit jaar nog 1,61 per m2 betaalden, wordt dat in 2011 verhoogd naar 1,97 per m2. Dat is een fikse verhoging van wel 22%. Rekenvoorbeeld: een tuin van 250 m2 betaalde afgelopen jaar 402,50 euro grondhuur en dat wordt 492.50 euro. Dat is dus een verschil van 90 euro. Houd er dus rekening mee dat de factuur over 2011 hoger uit zal vallen dan u gewend was.

Factuur 2011

Afgelopen jaren was het altijd mogelijk om met het bestuur afspraken te maken over een gespreide betaling van de jaarfactuur. Dat zal in 2011 weer mogelijk zijn, maar we sluiten voortaan een contract af met het lid inzake de gespreide betaling. In dit contract staat precies wat we hebben afgesproken en maken we ook afspraken over wat er gebeurt als het lid de betalingen niet nakomt. Alle betalingen die door de vereniging gedaan moeten worden lopen door (denk bijvoorbeeld aan de nota's van de grondhuur, de elektriciteit, het water) . Dat betekent dat als we pas later geld binnenkrijgen van onze leden, er veel moet worden voorgeschoten. Dat is tot zekere hoogte mogelijk, maar we willen er graag duidelijke afspraken over maken zodat iedere factuur ook binnen een overzichtelijke termijn is voldaan. Het hebben van een tuin op onze vereniging betekent immers dat je ieder jaar de factuur moet betalen.

Verzekeringen

In oktober hebben wij bezoek gehad van de verzekeringsadviseur. Het blijkt dat de huisjes van vele leden onderverzekerd zijn. Een bedrag van 7.000 euro is echt niet toereikend om een nieuw huisje te bouwen na een brand. Wij roepen alle leden op om nog eens te kijken naar het verzekerd bedrag, zodat teleurstellingen voorkomen kunnen worden.

Kijk nog eens op uw factuur van afgelopen jaar of loop even langs in de bestuurskamer. Wij hebben de lijst klaarliggen.

Voor de volledigheid: de hoogte van de verzekering is uw eigen verantwoordelijkheid. Het bestuur deelt slechts de totaalfactuur op in de onderdelen per tuin.

Uit het leven gegrepen

Dansen is mijn lust en mijn leven

Annemieke, tuin 331

door Ati

Op zo'n groot complex als de onze vind je vogels van allerlei pluimage. Zo herbergt het laantje achter de kantine een heuse Gooise vrouw. Linda de Mol, eat your heart out, want wij hebben Annemieke. Zij en haar man Ger hebben al ruim tien jaar een tuin op SNV. Eigenlijk is het vooral Annemiekes tuin want Ger zul je er niet veel vinden. Het is een grote tuin met een grote verscheidenheid aan bloemen en vooral een enorme moestuin. Groente van eigen land is belangrijk voor Annemieke; ze is er dan ook groot mee geworden.

Annemiekes wieg stond in het bosrijke Laren. Een heerlijke plek om op te groeien. Haar vader had het erfrecht over een lapje grond en daar verbouwde hij groenten op. Annemieke was er veel te vinden maar herinnert zich vooral de manden vol met schoon te maken doperwt en andere producten. In 1960 emigreerde het hele gezin naar de VS. Ze kwamen terecht in Ontario. Annemieke was 11 jaar en vond het er heerlijk. Ze trouwde jong op haar zeventiende, maar dat huwelijk was geen lang leven beschoren. Ook de volgende echtverbintenis was geen succes. In 1976, na 17 jaar Amerika, keerde ze met haar drie kinderen terug in Nederland. Ze kon eerst maar moeilijk aarden, het was natuurlijk hier ook wel erg anders dan Ontario. Maar ja alles went en ze leerde Ger kennen. Drie keer is scheepsrecht dus ze trouwde met hem. Samen kregen ze een kind en het gezin was helemaal compleet. Toch bleef bij haar een knagend gevoel van heimwee.

Elf jaar geleden zag ze op de markt een line dance demonstratie. Line Dance is een dansvorm die uit Amerika is overgewaaid. Bij line dance wordt er door een groep dansers in lijnen en rijen gedanst. Iedereen maakt tegelijkertijd dezelfde bewegingen. Ze wist het gelijk: dit is wat voor mij. Ze werd lid van de dansgroep The Red Bandana. Het bleek een gouden greep. Om het op zijn Amerikaans te zeggen had ze gelijk een home coming feeling. Haar heimwee had een plek gekregen. Er wordt gedanst op country en western, de muziek uit haar jonge jaren. Ze gaat helemaal op in de tekst en de dans en kan er alles in kwijt. Als het allemaal eventjes niet mee zit dan kan ze dat helemaal vergeten. Het is leuk om met de groep te zijn, er is nooit ruzie, alles gaat heel harmonieus. Dansen werd haar lust en haar leven. Annemieke is nu 61 jaar maar peinst er niet over om te stoppen. Line dansen is voor alle leeftijden. Het is gezellig en je bent lekker aan het bewegen. Ze moet altijd lachen als iemand haar vraagt of het niet een beetje simpel is zo met zijn allen dezelfde pasjes doen. Het mag simpel lijken maar in praktijk is het best wel moeilijk, probeer het maar eens.

Het lijkt Annemiekes dansgroep heel leuk om volgende zomer een demonstratie te komen geven op SNV. Als je ze voor die tijd hun wilt zien dansen kan dat op 26 en 27 december. Ze treden dan op tijdens de darlingmarkt in Rijswijk. Als je meer wil weten kijk dan op www.redbandana.jouwweb.nl

In de stoel... Mevrouw Kaynak

Sinds dit voorjaar heeft de familie Kaynak een tuin op SNV en ze genieten er dagelijks van. Sinds jaren is er niet zoveel aan deze tuin gedaan als de familie Kaynak nu doet. In die paar maanden hebben zij het huisje al erg opgeknapt en veel verbouwd. Ook hebben ze al een groentetuintje aangelegd, maar mevrouw Kaynak is vooral dol op de bloemen. En dan vooral de rozen hebben haar voorkeur. De prachtige vogelverschrikker in de tuin was een cadeautje van haar schoonzoon voor Moederdag. Vaak zie je de familie gezamenlijk rond een grote tafel eten met elkaar en dat ziet er erg gezellig uit. Het bevalt mevrouw Kaynak heel goed op SNV. Vooral de vriendelijkheid van de mensen vindt zij geweldig. Iedereen zegt hier elkaar gedag of stopt even voor een paar vriendelijke woorden. Dat is op sommige andere tuincomplexen wel anders, is haar ervaring. Maar op SNV voelt zij zich welkom. Ze hoopt nog lang op SNV te kunnen blijven en van haar tuin een geweldige plek te maken.

Tuinieren voor dummies..

Door Talea.

Yep, de winter komt er weer aan. Niet dat ik dat erg vind, strak blauwe luchten, vrieskou en dan lekker warm ingepakt even uit-waaien op het strand.. mmm, dat vind ik toch wel erg lekker hoor! Maar ik heb sinds 2 jaar dus een tuin, nou ja, ik... manlief heeft met z'n vader een tuin en ik mag daar ook graag een beetje op rond wiebelen, laat ik het zo zeggen ;-).

Ik ben er al lang achter dat tuinieren helemaal niet zo makkelijk is als het lijkt! En na een flink aantal boeken te hebben door gespit en aardig wat gesurfd te hebben op het internet, blijkt dus dat je een tuin in de winter ook niet aan z'n lot kunt over laten. Ik dacht dat je dan altijd een half jaartje vrij had van gespit en dat soort noeste arbeid want die grond is toch kei en keihard?! Nou nee dus...

Een tuin moet winterklaar gemaakt worden zodat je jezelf niet een slag in de rondte hoeft te gaan spitten en te schoffelen in de lente! Heeft u enig idee wat ze met "winterklaar" bedoelen? Ik ook niet, moet ik met het schaamrood op m'n konen bekennen! Ik kan het niet meer aan m'n opa vragen, die is niet meer onder ons en ik was altijd in de zomervakantie te vinden bij m'n opa en oma en dan maak je de tuin natuurlijk niet winterklaar. Eerlijkheidshalve moet ik ook bekennen dat ik die enorme moestuin voornamelijk erg leuk vond omdat ik dan in de kersenboom kon klimmen met m'n goeie goed, als kind hield ik me namelijk niet bezig met het onderhoud van een moestuin maar wel met het opeten van alles wat ik in die moestuin kon vinden...;-)

Afijn, ik probeerde manlief ervan te overtuigen dat die tuin in november toch echt winterklaar moest zijn en dat de hele reuteme-teut dus nog gespit en gesnoeid en weet ik wat nog meer moest worden. Wat denk je? Hij lachte me uit en vroeg: "Hoe lang denk je dat ik die tuin al heb?" "Jaja, ik weet het, ik ben echt blond ja.. Om een lang verhaal kort te houden: ik heb weer aardig wat geleerd.

De bladeren en dergelijke laat ie gewoon liggen tussen de perken en de moestuin, want dat zorgt voor voedsel (humus) en werkt ook als bescherming tegen de vorst. Dan blijven de wormen ook lekker rondhangen zodat de grond een beetje omgewoeld wordt zonder dat je daar zelf al te veel voor hoeft te doen. Mijn echte tuinman spit de boel nog wel even goed om, hij kijkt ook even de moestuin na, wat kan er uit en wat kan erin blijven, wat moet wel gesnoeid worden en wat niet, 't grasveld wordt nog even gemaaid, maar ook weer niet te kort, et cetera, et cetera. De vijver wordt schoongemaakt, teveel aan planten eruit, water erbij en even de visjes tellen. Dit jaar kwamen er allemaal dode kikkers uit de vijver, stijf bevroren maar de visjes waren er nog hoor! Ik dacht na die dikke laag ijs op de vijver dat het aju paraplu was voor de visjes, u weet wel, op naar de vissenhemel, maar daar zat ik dus flink naast. Fascinerend!

Al met al is het toch nog een flink karwei hoor, het winterklaar maken van een tuin! Niet dat ik veel zal doen want dan gaat manlief alleen maar uit z'n dak, lezen is één ding maar het in de praktijk uitvoeren van wat je hebt gelezen is weer iets heel anders! Dus ik zal toekijken en genieten van m'n uitzicht op m'n zwoegende vent, liefdevol aanwijzingen gevend waarna ik word bekeken met een dodelijke blik en de mededeling dat ik m'n giechel dicht moet houden!

Wat ik natuurlijk maar een minuut of tien volhoud waarna het hele circus zich weer van voor af aan zal afspelen..

Voor iedereen op ons volkstuintcomplex heb ik nog een website opgesnord waar je het een en ander kunt vinden voor het winterklaar maken van je tuin:

www.tuinadvies.nl

Daar staat ook een hele handige kalender bij waar je van maand tot maand kunt terug vinden wat je met je tuin kunt doen en wanneer er het één en ander gesnoeid moet worden!

Ik bereid me voor op het winterseizoen, geniet net als ik van de herfst en van de winter en tot volgend jaar!

In de stoel... Karin

In de stoel Karin van tuin 353

Wie af en toe langs deze tuin loopt heeft de voortgang goed kunnen zien. Karin heeft al een prachtig nieuw grasveld aangelegd en daar heeft heel wat werk in gezeten. Zij wil zelf een nieuw huisje gaan bouwen. Het huisje wat er nu staat moet van de tuin af. En dat komt prima uit, want Karin volgt een deelstudie bouwkunde. En helemaal geweldig is dat ze de bouw van haar nieuwe tuinhuisje in mag passen in haar opleiding. Dat wordt dus een helemaal door Karin ontworpen tuinhuis.

Karin moet nog onderzoek gaan verrichten voor dat nieuwe huisje. Wat ze alvast weet is dat het van duurzame materialen moet worden en ze zou ook graag een sedum dak willen hebben. Verder is het haar nog niet helemaal helder hoe ze het wil hebben reken maar dat we af en toe bij Karin langs zullen lopen om het project te volgen!

